

שנה
שמינית

קובץ

האור לחיים

מאמרים ושיחות
מין ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת ואתחנן תשפ"ה

אמנת השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
20:57	20:04	* 19:14	ת"א
20:54	20:02	19:12	חיפה
20:57	20:05	19:15	ב"ש
20:54	20:03	19:13	
* לנוהגים 40 דק': 18:54			

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת ואתחנן תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחריו" - חומש דברים

1 משה מבטל רצון עצמו לטובת עם ישראל

פרשה למעשה:

5 חוקים ומשפטים

7 סדר התפילה

10 קבלת הפרס המובטח

15 עת וזמן לכל דבר

19 החיים המאשרים של בעלי התשובה

22 מצוות תפילין

משה מבטל רצון עצמו לטובת עם ישראל

וַיַּעֲבֹר ה' בִּי לְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע אֵלַי
(דברים ג, כו).

ישנו מדרש מופלא (תנחומא ואתחנן ו)
המספר על מאמציו של משה רבנו
לבטל את הגזירה,
ולזכות להיכנס
לארץ ישראל. וזה
לשון המדרש:

"הלך לו אצל שר
הפנים, אמר לו:
'בקש עלי רחמים
שלא אמות'. אמר
לו: 'משה רבי, טורח
זה למה, כך שמעתי
מאחורי הפרגוד,
שאין תפילתך
נשמעת בדבר זה'.

הניח משה ידיו על ראשו, והיה צועק
ובוכה, ואמר: 'אצל מי אלך לבקש עלי
רחמים?'.

אמר רבי שמלאי: 'באותה שעה
נתמלא הקדוש ברוך הוא עליו בעברה,
שנאמר (דברים ג, כו) 'וַיַּעֲבֹר ה' בִּי. עד

שפתח משה ואמר מקרא זה (שמות
לד, ו): 'ה' ה' א-ל רַחוּם וְחַנּוּן' וגו'.
מיד נתקררה רוח הקודש, אמר לו
הקדוש ברוך הוא למשה: 'משה, שתי
שבועות נשבעתי,
אחת שתמות, ואחת
לאבד את ישראל.
לבטל שתיהן אי
אפשר, ואם תרצה
אתה לחיות - יאבדו
ישראל'.

"אמר לפניו: 'ריבונו
של עולם, בעלילה
אתה בא עלי, אתה
תופש את החבל
בשני ראשים, יאבד
משה ואלף כמותו, ואל יאבד אחד
מישראל'". עד כאן דברי המדרש.

בעת שהקב"ה רצה להשמיד את עם
ישראל, עמד משה רבנו וביקש: "סִלַּח
נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה" (במדבר יד, יט). כעת,
כאשר נגזר על משה שלא להיכנס
לארץ ישראל, אמר לו הקב"ה: 'איזו

"אבד משה"

ואלף כמותו,

ואל יאבד אחד

מישראל"

משה רבנו ידע שכשעם ישראל יכנסו לארץ ישראל ויבנו את בית המקדש, השכינה הקדושה תרד למטה, ובכך יגיע העולם לתיקונו השלם. לכן השתוקק משה - לזכות לתיקונו השלם של העולם.

אבל הקב"ה ידע שאומנם מחד גיסא עומדת לפתחם תקווה גדולה, אך מאידך גיסא טמונה כאן סכנה עצומה. כולם מוכנים לתיקון השלם - הקב"ה, משה רבנו, ארץ ישראל ובית המקדש; כולם - מלבד עם ישראל. הם עדיין לא מוכנים, הם עדיין לא תיקנו את עצמם בשלימות.

אמר הקב"ה למשה: אם אביא אותך ואת עם ישראל לארץ ישראל, כולם יתכוננו לקראת התיקון השלם, אתה תבנה את בית המקדש בירושלים וקדושתו תהא שלימה בתכלית השלימות, כי הוא נבנה על ידך - האדם השלם, בחיר ה', אשר דברתי עימו פה אל פה ותמונת ה' יביט.

אוריד את שכינתי לעולם ואשרה את שכינתי בתוכם. אולם כיון שעם ישראל עדיין לא תיקנו עצמם לגמרי,

מבקשותיך רוצה אתה שאקבל, 'סלח נא' או 'אעברה נא'?

אם תרצה להיכנס לארץ ישראל, לא אסלח לבני ישראל. ואם תרצה שאסלח לבני ישראל, לא תוכל להיכנס לארץ ישראל'.

אם 'אעברה נא' אתה מבקש לקיים - בטל 'סלח נא', ואם 'סלח נא' אתה מבקש לקיים - בטל 'אעברה נא' (דברים רבה ז, י).

משה רבנו, שכל כולו היה אהבת ישראל, בחר ב'סלח נא' ולא ב'אעברה נא', "יאבד משה ואלף כמותו, ואל יאבד אחד מישראל".

אני מוכן למסור את נפשי ולוותר על שאיפתי להיכנס לארץ ישראל, ובלבד שלא יאונה כל רע לעם ישראל.

נשאלת השאלה: מדוע באמת תלה הקב"ה את חיותו של משה רבנו ואת חיותם של ישראל זו בזו?

כדי להבין את הדבר, עלינו לדעת מה היתה סיבת השתוקקותו העזה של משה רבנו להיכנס לארץ ישראל.

ה', לא תתעורר חמתו כל כך, כי אין העולם מתוקן כמו שהיה מתוקן על ידי משה, ואין בית המקדש קדוש כקדושה שהיה מתקדש אילו היה משה בונה, וה' לא יכלה זעמו על ישראל אלא על עצים ואבנים; הוא יחריב את בית מקדשו, אך עם ישראל לא יכלה מן העולם.

על כך שאל הקב"ה את משה: "באיזו אפשרות תבחר?". אמר משה: "יאבד משה ואלף כמותו, ואל יאבד אחד מישראל".

דבר זה רמזו ה"אור החיים" הקדוש בפרושו על דברי משה לישראל (דברים א, לו): "גַּם בִּי הִתְאַנֵּף ה' בְּגִלְלָכֶם", וזה לשונו: "מעתה, אם היה נכנס משה לארץ והיה בונה בית המקדש, ולהשליך חמתו עליו לא אפשר, ויחר

הם עלולים לחטוא, ובכך יעכבו במעשיהם את התיקון השלם ויגרמו לחרון אף ה'.

על מי יכלה את זעמו? לא על משה רבנו, האדם השלם; לא על מקדש ה', שנבנה על ידי משה בתכלית הקדושה, וה' משרה בו את שכינתו, כמו שאמרו חז"ל (סוטה ט"א) שאם משה היה בונה את המקדש, לא היתה אומה ולשון שולטת בו.

אלא על מי יקצוף ה'? על עם ישראל, אשר מחמת מעשיהם התעכב התיקון השלם, ויכלם מן העולם ח"ו.

לעומת זאת, אם משה לא יכנס לארץ ישראל, עם ישראל יכנס לבדו, כאשר תגיע העת יבנה בית המקדש בירושלים עיר הקודש, אך לא משה יבנה את בית ה', אלא שלמה המלך. אז, כאשר עם ישראל יעוררו את חמת

להצלחת

משה בן אסתר

אף ה' בשונאי ישראל [בלשון סגי נהור]
ויהיה כליונם במקום חורבן הבית. לזה
גזר ה' בגזירת המרגלים גם על משה
שימות במדבר, והוא אמרו: 'גם בי
התאנף ה' בגללכם', פרוש, בגלגול
דברים שלכם".

לפי זה מוסיף ומפרש ה"אור החיים"
הקדוש את בקשתו של משה רבנו
אל ה': "אֶעֱבְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ
הַטּוֹבָה" (דברים ג, כה).

יש לדקדק, לשם מה הוסיף לשון
"נא"? ועוד, לאחר שביקש "אעברה
נא", מפני מה הוצרך לומר "ואראה",
הלא כשיעבור בארץ - ממילא יראה
אותה?

אלא, שני טעמים מנעו את ביאתו
של משה רבנו לארץ ישראל. הטעם
האחד, כפי שהזכרנו לעיל, שאם משה
יבנה את בית המקדש, הקב"ה יצטרך
לכלות כעסו על עם ישראל חלילה,
וכשלא יכנס, בית המקדש ייחרב, ועם
ישראל יוסיפו להתקיים.

טעם נוסף מדוע נמנעה ביאת משה
לארץ - לפי שהגיע זמנו של יהושע
למלוך, ואין מלכות אחת נוגעת
בחברתה אפילו כמלוא נימה (ברכות מח
ע"ב).

לפי זה יש לפרש את דברי משה:
"אעברה נא ואראה". כנגד המלכות
שאינה נוגעת בחברתה, אמר "אעברה
נא", כלומר, באמת לא יהיה לי תפקיד
ושררה, ולא אבוא אל הארץ מתוך
מעמדי ותפקידי כמנהיגם של ישראל,
אלא 'אעברה' - אעבור בארץ כדרך
אנשים פשוטים העוברים בה. הוא
דקדק לומר "נא", אני מוכן שכעת
תעביר אותי ממלכותי.

כנגד החשש שאם משה רבנו יבנה
את המקדש לא יוכל המקדש לשמש
להם כמשכון, וה' יכלה את זעמו בעם
ישראל ח"ו - אמר "ואראה", היינו, לא
אני אבנה את המקדש, אלא אעבור
בארץ לראותה בלבד.

חוקים ומשפטים

בחטא מי מריבה ציוהו הקב"ה לדבר אל הסלע, ובמקום זה הזדרז והכהו, והיה בזה מיעוט קידוש שם ה', שאף שכוונתו היתה לטובה, מכל מקום לא היה לו לנטות מציווי ה' ימין או שמאל. והנה, משה היה יכול לתקן את מעשהו אצל זמרי. אילו היה מקיים בו את דין "קנאים פוגעים בו", היה מרבה קידוש ה', ובוזה היה מכפר על מיעוט קידוש ה' שנגרם על ידו במי מריבה.

פינחס בא לפני משה לדון בעניין, אמר לו פינחס למשה: "אחי אבי אבא, לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני: 'הבועל את הנכרית, קנאין פוגעין בו'?" (סנהדרין

ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות (דברים ד, א).

מדוע ציוה משה רבנו את ישראל לשמור את החוקים והמשפטים מיד לאחר שהתברר לו סופית כי לא יזכה להיכנס לארץ ישראל?

עוד יש לדקדק באומרו: "ועתה ישראל שמע אל החוקים ואל המשפטים", מה הם ה'חוקים' ומה הם ה'משפטים'?

מבאר ה"אור החיים" הקדוש: שני מקרים אירעו למשה שנהג בהם שלא כהוגן, כפי מדרגתו.

אור הביקש הלב

המבצע ממשיך!

כל הסט (11 חלקים)

רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056

בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

בס"ד

"החוקים" - אלו המצוות, שיש לקיימן ככתבן וכלשונן חוק ולא יעבור, ולא לנטות מצויו ה'. זהו כנגד שגגתו של משה בצויו ה' לדבר אל הסלע, שלא היה לו לנטות מצויו ה'.

"המשפטים" - אלו משפטי התורה. זהו כנגד הדין והמשפט של בועל ארמית שקנאים פוגעים בו, שאף בדבר זה שגג משה.

לפי שלא זכה משה לתקן את מעשה הסלע, נגזר עליו שלא יזכה להיכנס לארץ ישראל. על כן, מיד לאחר שהודיעו ה' כי אפסה התקוה לביטול הגזרה - "אַל תִּוְסַף דְּבַר אֲלֵי עוֹד בְּדַבֵּר הָאֵל" (דברים ג, כו), הזהיר את ישראל: "ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים" וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל שִׁמְעֵ אֶל הַחֲקִים וְאֶל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנִי מְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת.

פב"ע"א), אמר לו משה: "קרינא דאגרתא איהו ליהוי פרונקא", כלומר, עד שאתה מעלה לפני את עניין "קנאים פוגעין בו" - פעל בעצמך וקנא לה'.

ואכן, פינחס זכה בדבר וקינא לה', הרג את זמרי, קידש את שמו יתברך בעולם.

ה' שילם לו את שכרו - 'ברית שלום', אותו שכר שהיה מוכן למשה.

נמצא, שבמקרה של זמרי פעל משה רבנו ההפך מאופן פעולתו במי מריבה. בעוד שבמי מריבה פעל משה מתוך זריזות של מצווה להכות בסלע, בעניינו של זמרי רפו ידיו, ונמנע מלקום ולעשות מעשה.

כנגד שתי השגגות שיצאו מתחת ידו, בא משה ומהיר את עם ישראל: "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל שִׁמְעֵ אֶל הַחֲקִים וְאֶל הַמִּשְׁפָּטִים":

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה

זיווג הגון, רפואה שלימה

או להבדיל, לעילוי נשמה

לפרטים: 02-5000455

orhachaim4@gmail.com

סדר התפילה

‘אֶעֱבְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ
הַטּוֹבָה” (דברים ג, כג-כה).

זו מידת דרך ארץ, לפני שבאים
לבקש בקשה ממישהו, צריך
להקדים ולומר לו מילות שבח.

כך גם אצל בורא עולם, לפני שבאים
לבקש ממנו בקשות, צריך להקדים
ולשבחו ולתאר את גדלותו.

לדעת להודות ורק לאחר מכן תוכשר
הדרך לבקש את הבקשות השונות.

הקב"ה, כמובן, לא צריך את
השבחים שלנו, אבל כך הוא סדר
של תפילה.

אֶתְּהָ הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עֲבֹדְךָ אֶת
גְּדֻלָּה וְאֶת יְדֹה הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי אֵל
בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיךָ
וּכְגִבוּרְתֶּךָ. אֶעֱבְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת
הָאָרֶץ הַטּוֹבָה (דברים ג, כד-כה).

חז"ל (ברכות לב ע"א) למדו ממושה רבנו
מהו סדר של תפילה, וכך אמרו:

"לעולם יסדר אדם שבחו של
הקדוש ברוך הוא ואחר כך יתפלל.
מנלן (מאיפה לנו?) - ממושה, דכתיב:
'וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בָּעֵת הַהִיא לֵאמֹר',
וכתיב: 'ה' אֱלֹקִים אֶתְהָ הַחֲלוֹת
לְהִרְאוֹת אֶת עֲבֹדְךָ אֶת גְּדֻלָּה וְכו'",
וכתיב בתריה (וכתוב לאחר מכן):

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

אי אפשר להתחיל מיד ברצף של בקשות - תן לי ותן לי...

לכן תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה לומר בפתירת תפילת העמידה את הפסוק: "ה' שִׁפְתֵי תִפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ" (תהלים נא, יז).

קודם כל תשמיע את תהילות ה', אחר כך תוכל לגשת לחלק של הבקשות.

בפתח התפילה אנו מזכירים: "הא-ל הגדול הגבור והנורא" - אין גבורה למעלה מגבורתך, "גומל חסדים טובים וקונה הכל" - כל העולם כולו קניינו של בורא עולם, שנאמר: "כָּרוֹךְ אַבְרָם לְאֵל עֲלִיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ" (בראשית יד, יט).

בברכה השניה אנו מתארים את

גבורות ה': "סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים", ואומרים: "מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך". כמו שאומר משה רבנו: "מִי יֵאָל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכַגְּבוּרֹתֶיךָ".

את הברכה השלישית אנו מייחדים לקדושתו של בורא עולם - "אתה קדוש ושמוך קדוש".

רק לאחר שלוש הברכות הראשונות המתארות את גדלות הבורא, את גבורתו ואת קדושתו, פותחים את רצף הברכות של הבקשות השונות. פותחים בבקשת דעת ובינה, כי זה היסוד לכל. אם אין דעת ובינה - אין כלום. מי שחסר דעת אינו יכול ללמוד תורה ולקיים מצוות.

אתה רוצה בינה ודעת? תבקש מה', כי הוא מקור החכמה והדעת - "כִּי

לעילוי נשמת
רגינה בת צילה ז"ל

הכלל כולו.

האדם מבקש שתרבה החכמה והדעת בעולם, ואז גם הוא, בהיותו בתוך הכלל, יזכה שהשי"ת יחון אותו מן החכמה שהשפיע לעולם.

"השיבנו אבינו לתורתך" - בלשון רבים, כי הייעוד הוא שכל כלל ישראל ישובו אל ה', ויעסקו בתורה ובמצוות, וכך הוא לעניין סליחה וגאולה.

אפילו הבקשות הגשמיות הפרטיות שלנו על רפואה ופרנסה, נאמרות בלשון רבים - "רפאנו", "ברך עלינו" - למרות שזו כביכול בקשה פרטית, אין לכוון בה רק עבור עצמו, אלא יש להכליל בה את הכלל כולו.

לבקש מבורא עולם: תשפיע פרנסה בעולם. מן השפע הזה אהנה גם אני.

ישנה עוד סיבה מדוע יש לבקש בלשון רבים - הגמרא (שבת יב ע"א) אומרת: "הנכנס לבקר את החולה אומר... המקום ירחם עליך בתוך חולי ישראל". אומר רש"י: "שמתוך שכוללן עם האחרים תפילתו

ה' יתן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וּתְבוּנָה" (שם ב, 1).

אחרי שביקשת דעת, כעת תבקש את שאר הבקשות...

תתחיל בבקשות רוחניות - תשובה, סליחה, גאולה.

לאחר מכן תוכל לבקש את הבקשות הגשמיות - רפואה, פרנסה, ולאחר מכן תבקש על עניינים רוחניים הנוגעים לכלל ישראל - קיבוץ גלויות, משפט התורה, על הצדיקים, על ירושלים, על מלכות בית דוד, על קבלת התפילה ועל עבודת המקדש.

כל הברכות הקשורות לבקשות הנוגעות לכלל ישראל, נאמרות כמובן, בלשון רבים - "תקע בשופר גדול לחרותנו", "השיבה שופטינו".

אבל לא רק הן. כל ברכות שמונה עשרה נאמרות בלשון רבים.

אנו אומרים: "וחוננו מאיתך חכמה בינה ודעת", בלשון רבים, כי התכלית של חכמת האדם היא להגדיל ולקדש את שמו יתברך בעולם, על כן יש לכלול בברכה את

האדם עצמו עם הצבור) - פירש רש"י (שם): "אל יתפלל תפילה קצרה בלשון יחיד אלא בלשון רבים, שמתוך כך תפילתו נשמעת".

לכן - אומרת הגמרא שם - אפילו תפילת יחיד כמו תפילת הדרך, מן הראוי שתאמר בלשון רבים - "שתוליכנו לשלום".

נשמעת בזכותו של רבים". זכות הרבים גדולה ועצומה, לכן כשאדם מתפלל על עצמו, וכולל בתפילתו גם את הרבים - תפילתו נשמעת בזכות הרבים.

לפיכך אומרת הגמרא (ברכות כט ע"ב) גם תפילה של יחיד צריך שתאמר בלשון רבים: "לעולם לישתף אניש נפשיה בהדי ציבורא" (לעולם ישתף

קבלת הפרס המזבחה

אחד'?', נותנין לו, אומר להם: 'בצל בלא פת נסיב ליבא' [אכילת בצל ללא פת מזיקה ללב].

"כך הצדיקים יודעים לרצות את בוראם, שנאמר: 'שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת' (מלאכי ב, ז), 'שִׁפְתֵי צַדִּיק יִדְעוּן רָצוֹן' (משלי י, לב), אבל רשעים - 'וְפִי רָשָׁעִים תִּהְפָּכֹת' (משלי שם), שאינם יודעים לרצות את בוראם".

משה רבנו ביקש מהקב"ה: "ה' אלוקים... אעברה נא ואראה את

אֶעְבְּרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן (דברים ג, כה).

בילקוט שמעוני (תהלים רמז תרעז) מובא: "תנא רבי שמעון בר יוחאי: גיבורים הם הצדיקים, שהם יודעים לפתות את בוראם והיאך לקלם לבוראם".

עוד מובא במדרש (שם): "אמר רב אחא: [הסוחרים] הכושים הללו יודעים לסבב את הפתחים, בתחילה הם אומרים: 'יש לכם מעט מים?', מששתה הוא אומר: 'יש לכם בצל

אנו מבקשים: ריבוננו של עולם, לא מגיע לנו לקבל את החסד, אבל רק תראה לנו אותו, בבקשה.

לאחר שהקב"ה מראה את החסדים, מבקשים שוב: "וישעך תתן לנו", מאחר שכבר הראית לנו, אנא תן לנו את חסדיך וישעך.

רבי יהונתן איבשיץ זצ"ל נודע בחוכמתו הגדולה ובחריפות שיכלו כבר מעת שהיה ילד קטן. אולם, שכמעט כגודל חוכמתו היה גודל שובבותו.

יום אחד, כשהלך הילד יהונתן ברחוב, נטפל אליו גוי בריון והתחיל להכותו. להפתעתו של הגוי, הוציא הילד מטבע מכיסו, הושיט לו ואמר: "הנה, קח, זה מגיע לך. הייתי נותן לך יותר, אבל זה כל מה שיש לי".

"מה זה?" תמה הגוי. "אני הכיתי

הארץ הטובה" - רק אעבור בארץ ואראנה, ומיד אצא.

אמר לו הקב"ה: "רַב לָךְ, אֶל תּוֹסֵף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדַבַּר הָזֶה. עֲלֶה רֹאשׁ הַפְסָגָה, וְשֵׂא עֵינֶיךָ יָמָה וְצַפְנָה וְתִימָנָה וּמִזְרָחָה, וְרֹאה בְּעֵינֶיךָ, כִּי לֹא תַעֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הָזֶה" (דברים ג, כו-כו) - מאחר שהינך משתוקק לראות את הארץ הקדושה, תוכל לראותה, אך רק מראש הפסגה, בלי להיכנס לתוכה.

ולמה?

כי "הצדיקים יודעים לרצות את בוראם", וחזקה על משה רבנו שאם יכנס לראותה - יבקש להישאר בה, וכבר גזר הקב"ה שלא יכנס, כי לא טוב הדבר למשה רבנו ולעם ישראל כולו. בדומה לכך ניתן לבאר את הפסוק בתהלים (פה, ח): "הִרְאֵנוּהָ חֶסֶדָּהּ וְיִשְׁעָהּ תַתֵּן לָנוּ".

להצלחת

עידו בן רוחמה

כפות ואזוק, מצפה לגזר דינו, אמרו לו השוטרים הגויים: "שוטה שכמותך, לא מצאת יהודי אחר להכות, רק את נשיא הקהילה העשיר, המקושר לשילטון? למה עשית דבר כזה?".

סיפר להם הגוי את כל המעשה עם רבי יהונתן הקטן.

אמרו לו: "אה, הכית גם את הילד? גם על זה תענשי!".

כך, על ידי חוכמת הדיבור הנפלאה שלו, נחלץ הילד יהונתן מצרה, וגם לימד את הגוי הרשע לקח, לבל יתעלל עוד בחסרי ישע.

כאמור, היה רבי יהונתן איבשיץ שובב גדול בילדותו, ולבסוף נעשה מגדולי ישראל המופלגים.

כאשר ישב הגוי בתחנת המשטרה, פעם הוצרך אביו לצאת לכנס של

אותך, ואתה נותן לי מתנה?!"

השיבו הילד: "וכי אינך יודע? היום יום מיוחד אצלנו, היהודים. ביום הזה, אם גוי מכה יהודי, היהודי חייב לתת לגוי את כל הכסף שיש לו בכיסים".

הגוי התלהב. למה לו להציק לילד קטן, שממילא אין לו כסף לשלם על ההצקות? מוטב שילך למצוא יהודי עשיר כדי לקבל ממנו הרבה כסף!

מיד עזב את יהונתן הקטן לנפשו, והלך להמתין בסמוך לביתו של נשיא הקהילה היהודית, שהיה עשיר גדול ומקורב למלכות.

כאשר יצא נשיא הקהילה מביתו, ניגש אליו הגוי והתחיל להכותו. צעק האיש צעקות אימות, ומיד מיהרו למקום שוטרים שתפסו את הגוי הבריון, והפליאו בו את מכותיהם.

באותם ימים רק עשירים גדולים
הרשו לעצמם לקנות שעון, ויהונתן
הקטן התלהב מאוד.

"אבל רק אם תתנהג יפה", הזכיר אביו.
"ודאי, אבא. אין שום ספק! מה לא
עושים בשביל שעון?!".

ביום הראשון לאחר צאתו של האב
מהבית, עמדה ההבטחה על השעון
בראש מעיניו של יהונתן, ולא היו שום
תעלולים.

ביום השני הוא הצליח להתאפק
כמעט כל הזמן, אבל ביום השלישי
כבר השתובב הילד במרץ, והיום
הרביעי היה מלא וגדוש תעלולים.

שב האב לביתו, ולאחר שדרש בשלום
אשתו שאל: "היכן יהונתן?".
"עדיין לא שב מהמלמד".

רבנים שנערך בעיר מרוחקת, ועמד
להיעדר מהבית זמן מה.

אמרה האם: "ומה יהיה עם יהונתן
בזמן הזה? איך אוכל להסתדר עם
מעלליו המרובים?".

"אל תדאגי", אמר לה האב, "אני
אטפל בכך".

קרא ליהונתן ואמר לו: "אני צריך
לנסוע לכנס חשוב, ואעדר מהבית
מספר ימים. אני מבקש ממך שתתנהג
יפה, ולא תצער את אמא בתעלולים
ובהשתובביות.

"מאחר שאני יודע שקשה לך
לפעמים להתגבר על יצר השובבות,
אנסה לעזור לך על ידי פרס. אם
אשמע בשובי שלא עוללת שום
תעלולים - תקבל שעון יפה שאקנה
בעיר הגדולה".

להצלחת
יעקב בן רחל

"ואיך הוא התנהג?"

יפים, בעיר הגדולה?"

"מוטב שלא לשאול... הרבה הרפתקאות עברו עלי בגלל רעיונותיו ותעלוליו".

"יפים מאוד".

"על אף השעון שהבטחתי לו?"

"וקנית שעון, למקרה שאתנהג יפה?".
"ודאי שקניתי".

"כן למרות השעון".

"אני יודע שלא מגיע לי לקבל את השעון", אמר יהונתן. "אל תיתן לי אותו. אבל רק תראה לי איך השעון נראה".

הגיע יהונתן הקטן הביתה, ומצא את אביו יושב ולומד.

האב הכניס את היד לכיס של המעיל, והוציא שעון.

אביו חיבקו ונשקו, אבל יהונתן ידע שאת השעון הוא לא יקבל...

"כמה הוא יפה, אבא! אני יכול להחזיק אותו רק לזמן קצר? לא מגיע לי לקבל אותו, בכלל לא, אבל רק לנסות אותו זמן קצר".

פנה אל אביו ואמר: "מה שלומך, אבא? איך היה בכנס הרבנים? אמא כבר סיפרה לך, כנראה, איך התנהגתי. אני יודע, שלא מגיע לי בכלל לקבל את השעון. איך היו הדרשות? איפה דרשת?"

נתן לו האב את השעון.

"אבא, איזה שעון נהדר! אבא, אני מבטיח לך שאני אתנהג ממש נפלא. אבא, אני אעשה לך המון נחת. אבא,

אחרי שאביו ענה על שאלותיו, הוסיף יהונתן הקטן ושאל: "היו שם שעונים

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

אביו, שהשכיל לנטותו לכיוון הנכון.

אגב, למדנו מכאן יסוד מאוד חשוב בחינוך הבנים - יש לך ילד שובב גדול? הילד הזה יכול להיות תלמיד חכם עצום וגאון מופלג, אם רק תדע לטפל בו באופן הנכון.

אל תתייאש. אל תגיד: "אוי, הילד הזה הורס לי את החיים עם השובבות שלו"...

אדרבה, נווט את השובבות שלו. טמונים בו כוחות טמירים, תכוון אותו למסלול שמתאים לו, והוא יעלה מעלה מעלה ויגיע להישגים גדולים ועצומים.

עת וזמן לכל דבר

שהרי אינו יודע מתי יגיע הרגע שבו יענה מן השמים.

צא ולמד ממשה רבנו עצמו. מרים הנביאה התנבאה שמשה יולד ויושיע את ישראל. משה נולד, עברו שנים,

אתה רוצה שאני אגיד לך עכשיו מאה משניות בעל פה? אבא, בבקשה, תשאיר אצלי את השעון"...

הביט האב על בנו באהבה ואמר: "טוב, קח לך את השעון, אבל כדאי מאוד שמהיום תתחיל להתנהג כראוי".

כך הצליח הילד יהונתן לרצות ולפתות את אביו בדבריו, אך בסופו של דבר חינוך האב הצליח. הילד הקטן והשובב נעשה מגדולי חכמי ישראל בדורות האחרונים, ראש ישיבה, רב ופוסק, ומקובל גדול, בקי בנגלה ובנסתר, ואף חיבר ספרים רבים, כולם עמוקים מאוד.

ואיך הגיע הילד השובב לכל זה? בזכות

וְאַתְּ חָנַן אֵל ה' בָּעֵת הַהִיא לְאֹמֹר (דברים ג, כג).

אדם מתפלל ומתפלל, עד מתי? בלי שיעור ומידה.

אין באפשרותו לשים גבול לתפילתו,

לכל דבר יש את הזמן שלו, כל מה שנדרש מאיתנו הוא אמונה, תקווה וסבלנות, וכמובן - לא להרפות מתפילה, זהו כלי הנשק שלנו.

במסכת בבא בתרא (עג ע"ב-עד ע"א) מובאת הסוגיה הידועה של מעשי רבה בר בר חנה.

במבט שטחי יש במעשים הללו תיאורים של הפלגה, אולם המפרשים אומרים שאלו משלים עמוקים עם מסרים יסודיים בענייני אמונה והשקפה.

אחד המעשים שסיפר רבה בר בר חנה הוא: פעם אחת היינו מהלכים בספינה. בהיותנו בלב ים ראינו יבשה מלאה חול שצמחו עליה עשבים.

הוא גדל ונהיה לאיש, אך גאולה - אין. ומה עם הנבואה שמושה יושיע את ישראל? הרי הוא כבר כשיר ומסוגל לפעול לגאולת ישראל?

עוברת שנה ועוד שנה, בני ישראל משועבדים למצרים, עובדים בפרך. מתי כל זה יבוא אל קיצו, הרי ישנה הבטחה אלוקית? שזעתם עולה אל האלוקים, אך הישועה טרם באה.

והנה, בחלוף שמונים שנה מאז התנבאה מרים על משה, אז ורק אז הגיעה השעה, לא לפני כן.

היו צריכות לחלוף לא פחות משמונים שנה כדי לראות בהתגשמות הנבואה על מושיען של ישראל.

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

איננו יודעים את החשבוניות של הקב"ה, אין לנו מושג מהי נקודת הזמן שבה ה' נענה לתפילותיו של האדם. האדם צריך להיות תמים עם ה' אלוקיו, ולהשתמש באמצעי המיוחד שה' נתן לאדם כדי להשיג את צרכיו - תפילה.

להתפלל ולחזור ולהתפלל, לא להרפות, וחלילה לא להישבר. אל דאגה, ברגע שתגיע שעת החימום - הכל יתהפך לטובה! [וראה ב'טובך יביעו' (ח"ב עמוד קיב), ביאורו של הגאון רבי יעקב מליסא למשל זה].

כל עוד מפרידה חומת אבן בינינו לבין בורא עולם, אפשר על ידי תפילה לחצוב באבן ולהבקיע את החומה. אבל הרי "מיום שחרב בית המקדש נפסקה חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים", אם כן איזה כוח יש לתפילה? וכי אפשר להבקיע חומת ברזל?

אכן, אי אפשר להבקיע חומת ברזל. אבל הגמרא (ברכות שם) מוסיפה עוד

היינו בטוחים שזהו אחד מאיי הים. עלינו ליבשה, התיישבנו בה, אפינו וביישלנו תבשילים חמים.

לפתע התרוממה היבשה והתהפכה עלינו. אז התגלה לנו שזו לא היתה יבשה כלל, היה זה דג ענק. כאשר גבו של הדג התחמם מהבישול, הוא טלטל את עצמו והתהפך על צידו. נפלנו למים, ואלמלא היתה ספינתנו קרובה ליבשה היינו טובעים בים.

הנמשל: אדם חי את חייו, פועל ועושה, ולפי ההיגיון שלו הוא בטוח שישגי דברים מסויימים שחפץ בהם. אולם, לצערנו, החיים לא מתנהלים לפי ההיגיון שלו. הוא מתמלא צער ועוגמת נפש.

הוא מתפלל לה' שיתן לו את מבוקשו, אך תפילותיו לא נענות. צערו מתגבר, ליבו נשבר, הוא כמעט נופל לזרועות הייאוש. מה יהיה?

ואז מגיעה נקודת רתיחה, ובבת אחת הכל מתהפך. כעת מקבל האדם את התמונה האמיתית. מתברר לו שכל מהלך החיים שלו היה מוטעה.

נתן פרק ו): "מה היה תחילתו של רבי עקיבא. אמרו: בן ארבעים שנה היה, ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על פי הבאר, אמר: מי חקק אבן זו? אמרו לו: המים שתדיר נופלים עליה בכל יום. עקיבא, אי אתה קורא (איוב יד, יט) 'אֲבָנִים שֶׁחֲקָנוּ מִיָּם'? מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו - מה רך פסל את הקשה, דברי תורה שקשין כברזל על אחת כמה וכמה שיחקקו את ליבי שהוא בשר ודם. מיד חזר ללמוד תורה".

החקיקה שבאבן נוצרה על ידי טיפות המים שטפטפו עליה כל העת. הכיצד? הרי כל טיפה בפני עצמה לא חוקקת באבן מאומה, אם כן מה תועלתה מיליוני טיפות? הרי אפס ועוד אפס ועוד אפס - שווה אפס.

על כורחך שכל טיפה כן משפיעה

יסוד בעבודת הבורא: "מיום שחרב בית המקדש ננעלו שערי תפילה, ואף על פי ששערי תפילה ננעלו, שערי דמעה לא ננעלו".

הדמעות הן שפה מיוחדת במינה, והן בוקעות רקיעים. הדמעות נכנסות גם בין נקיקי חומות הברזל.

כשאדם מתפלל באים המלאכים אל בורא עולם ודורשים לעצור את התפילה שלו. הם מעלים שלל סיבות ונימוקים מדוע הוא אינו ראוי שתקבל תפילתו.

אבל ישנה שפה מיוחדת שהמלאכים אינם מכירים אותה - שפת הדמעות.

הקב"ה מתרגם אותה לשפתו. הדמעה חזקה יותר מכתובה, היא נחקקת בסלע!

ידוע המעשה המובא בחז"ל (אבות דרבי

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

ומושיע אותו מצרתו. על כך מבקש דוד המלך: "אַל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ" (תהלים לט, יג), וגם "שִׁימָה דְּמַעְתִּי בְּנֶאֱדָךְ" (שם נט, ט).

כשם שהדמעות של האדם הפרטי נחקקות באבן, כך גם דמעותיהם של כלל ישראל. ע

ם ישראל נאנקים ונאנחים בגלות - "שִׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזִכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן" (שם קלו, א), עד שמתמלאת מכסת הדמעות, ואז ה' גואל את עם ישראל ומצמיח את ישועתם. על כך אומר הנביא לישראל (איכה ב, יט): "שִׁפְכִי כַמִּים לְבָבְךָ נִכַח פְּנֵי ה'".

במשהו על חקיקת האבן. אומנם ההשפעה של טיפה אחת היא מועטה ביותר, מזערית ובלתי נראית לעין, אבל על ידי הצטברות הטיפות יחד - נוצרת חקיקה ממשית ומשמעותית באבן.

זהו כוחן העצום של דמעות התפילה. כל דמעה כשלעצמה נחקקת באבן ורושמת את רישומה. כל הדמעות יחד חוקקות חקיקה של ממש תחת כסא הכבוד.

הדמעות חביבות לפני השי"ת, והוא אוספן ומניחן בבית גניזו. כשמתמלאת מכסת הדמעות, הקב"ה נענה לאדם

החיים המאשרים של בעלי התשובה

יהודי שהיה רחוק מאוד מתורה ומצוות. הייתה לו חנות פיצוחים מהוללת, וממנה דבק בו הכינוי הזה. היו לו עוד כמה מסעדות, שהשם ירחם מה שמכרו בהן...

יום אחד, בעשרת ימי תשובה, הוא

בָּצַר לָהּ וּמִצָּאוֹךְ פֶּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹקֶיךָ וְשִׁמְעָתָ בְּקֹלוֹ (דברים ד, ל).

אספר מעשה שהיה בישיבתנו:

בתניה גר אדון דוד, "מלך הגרעינים".

יום כיפור בישיבה, תהיה לך בע"ה הרגשה הרבה יותר עוצמתית של קירבה להשי"ת", הבטחתי לו.

הוא הסכים, אלא שמיד אמר: "יש לי בעיה קטנה. יש לי תוכי בבית. כשעלי להיעדר מהבית לזמן ממושך - אני לוקח אותו איתי. האם אוכל להביא אותו איתי לישיבה?"

"ומה הבעיה אם תשאיר אותו יום אחד, עם אוכל ושתייה, לבד בבית?" ניסיתי להבין.

"הוא תוכי מיוחד, תוכי מדבר. הוא מדבר איתי..."

היות ואני יודע היטב שהדרך לקירוב מצריכה סבלנות מרובה - הסכמתי....

מה אומר ומה אדבר? האיש הגיע

הגיע, משום מה, לכותל המערבי. הוא הבחין בקבוצת מתפללים, ביניהם רבי יוסף עדס, שהתפללו תפילת מנחה בכוונה מיוחדת. הוא ניצב על עומדו - מביט בהם בהשתאות. לאחר סיום התפילה, הרב עדס מסר שיעור והלה נשאר להקשיב.

לאחר השיעור הוא ניגש לרב ואמר לו: "אני מרגיש רגשות של התעוררות ורצון להידבק בדבר הזה. הרהורים של תשובה צפים בקרבי. אבל אינני יודע מה עושים איתם..." הרב עדס יעץ לו: "סע לישיבת 'אור החיים', תיגש לרב אלבו והוא כבר ינחה אותך..."

הוא הגיע אלי, והצעתי לו לבוא ביום כיפור להתפלל בישיבה. "אחרי

לעילוי נשמת
ציון בן מסעודה ז"ל

להתפלל בישיבה, והתוכי נכנס לפנימייה...

אחרי יום כיפור הוא ניגש אלי, וביקש להישאר בישיבה.

יעצתי לו שבינתיים ישוב לעבודתו, וישמור איתי על קשר. וכך, צעד אחר צעד, לווייתי את שלבי התחזקותו.

הבעיה הייתה שאשתו לא שיתפה איתו פעולה, וכל התהליך שעבר עליו היה קשה לה מאוד.

הגיעו הדברים לידי כך שהוא החל להתייעץ איתי על גירושין. הוריתי לו שלא לעשות את הצעד הזה לפני שאנסה לשוחח איתה.

הצעתי לבוא אליהם הביתה לאחר שיעור שהיה עלי למסור בנתניה.

ברוך ה', השי"ת הכניס את המילים הנכונות בפי, והן נשאו חן בעיניה. הכול עניין של סיעתא דשמיא, ועל כך תפילתנו ובקשתנו: "וּמְצָא חֵן וְשִׁכְל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹקִים וְאָדָם" (משלי ג, ד). כשאדם משתדל לשאת בדבריו חן בעיני אלוקים - דבריו

נושאים חן גם בעיני אדם.

שאלתי אותה: "תגידי לי את האמת, האם את מאושרת מחיי החולין שאת חיה?"

"אומר לרב את האמת", השיבה. "אני לא מרגישה טוב מסגנון החיים הזה, אולם החיים האלו של הדתיים מפחידים אותי. הכול אסור. צריך להתלבש בהרבה בגדים, וזה קשה לי..."

"תתחילי לנסות", אמרתי לה. "תנסי חודש אחד לכסות את ראשך ולהתלבש בצניעות. אחרי חודש תחליטי איך את ממשיכה, והאם לפרק את החבילה. לא הייתי רוצה לפרק אותה לפני שתעשי את הניסיון הזה..."

ישתבח שמו הגדול! האישה נהפכה לצדיקה יותר מבעלה. חסידא קדישא.

לבעלה כבר לא קוראים היום אדון דוד, אלא הרב דוד. יש לו עמותה של חסד וכולל אברכים. בניו תלמידי חכמים, ובנותיו נשואות לתלמידי

באמת, מה שהם צריכים הוא רק לטעום את טעמה המתוק של התורה הקדושה, וכבר יחושו - למרות ההתחלה הקשה - באושר ובתענוג שהתורה מסבה לשומריה, וישתוקקו אליה עוד ועוד.

"עַץ חַיִּים הִיא לַמַּחְזִיקִים בָּהּ וְתִמְכֶּיָּהּ
מֵאֲשֶׁר" (משלי ג, יח).

חכמים. הוא החזיר את כל אחיו בתשובה, והכשיר למהדרין את כל המסעדות.

זהו שאומר הכתוב (תהלים לד, ט):
"טַעְמוּ וּרְאוּ כִּי טוֹב ה'". רבים טועים וסוברים שהיהדות היא דבר קשה לקיום, ונדמה להם שאין להם הכוחות לשמור תורה ומצוות.

מצוות תפילין

בקשר בל ינתק, היא מצוות הנחת תפילין, אשר בבתייהם נמצאות פרשיות קריאת שמע.

מצוות אלו, מצוות עשה מן התורה הן, וניתן לזכות בהן בקלות רבה.

אין צורך להתאמץ, ואפילו לא להקדיש זמן רב. דקות ספורות נדרשות כדי לקרוא קריאת שמע וברכותיה, וכדי להניח תפילין. אין שום יחס בין העשייה לתמורה! מברכים, קושרים את הרצועות על היד, מניחים את התפילין של ראש,

וְשִׁנַּנְתָּם לְבִנְיָהּ וְדִבַּרְתָּ בָּם... וּבִשְׂכָבְךָ וּבְקוּמְךָ. וְקִשְׁרָתָם לְאוֹת עַל יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ (דברים ו, ז-ח).

בפרשתנו מוזכרות שתי מצוות עשה יסודיות: מצוות קריאת שמע ומצוות הנחת תפילין.

מצוות קריאת שמע - חיובה בבוקר ובערב, כלשון הפסוק: "וּבִשְׂכָבְךָ וּבְקוּמְךָ", ויש לקיימה בזמנה.

המצווה השניה, המופיעה בסמיכות למצוות קריאת שמע וקשורה אליה

להכין לנו מאגרים של חיות נצחית לעולם הבא, ואת החיות הזו אפשר לקבל רק על ידי מצוות עשה - 'עֲשֵׂה אֹתָם... וְחִי בָּהֶם'. אתה מוכרח למצוא זמן להנחת תפילין".

"אני שומע, אבל שעה שלימה על הבוקר... איני יכול".

"שעה שלימה? מדוע אתה צריך להניח תפילין במשך שעה?"

התברר שהוא היה בטוח שכדי להניח תפילין מוכרחים להתפלל שחרית בבית הכנסת. זה באמת לוקח יותר זמן, תפילה בבית הכנסת יכולה לארוך כשעה, ובימי שני וחמישי אפילו שעה ורבע.

וזוכים בשכר נצחי על קיום מצווה דאורייתא.

פעם שוחחתי עם יהודי אחד. בתוך הדברים הוא הזכיר שהוא אינו מניח תפילין. הבקרים שלו לחוצים... אין לו זמן לזה.

"איך יתכן?" שאלתי אותו. "יש לך בבוקר זמן בשביל כל כך הרבה דברים, ורק בשביל פעולה אחת ששכרה ישאר לך לנצח אין לך זמן? יודע אתה, הפסוק אומר: 'אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וְחִי בָּהֶם' (ויקרא יח, ה), חיי העולם הזה הם עניין חולף, וכל אחד מסיים אותם בסופו של דבר. אנו מוכרחים

בס"ד

לאור הביקוש הגדול

המבצע ממשיך!

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056
בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

המבצע

עד גמר המלאי

לנסות.

הזכרתי לו כי מצוות קריאת שמע ומצוות הנחת תפילין הן שתי מצוות נפרדות, ואפילו אם קיים רק אחת מהן, יצא ידי חובתו, ויקבל את שכרה. הוספתי שאם הוא מניח תפילין וקורא קריאת שמע, באפשרותו להתפלל גם תפילת העמידה ולזכות במצווה חשובה נוספת, ונפרדנו.

לאחר זמן הוא סיפר לי, שאכן התחיל להניח תפילין ולקרוא קריאת שמע מידי בוקר. הוא אף מתפלל תפילת שמונה עשרה. הכל ביחד אורך לו שמונה דקות.

יהודי שמתחיל כך, בעזרת ה' יתקדם הלאה. מצווה גוררת מצווה, והוא עוד יתפלל שחרית בציבור. המצוות מושכות אל האדם קדושה מיוחדת, הגורמת לו לחפש עוד ועוד מצוות. זהו אחד הפירושים של נוסח ברכת המצוות: "אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו" - המצווה מקדשת את האדם.

"הקשב נא", אמרתי לו. "יש מצוות תפילה, ויש עניין גדול להתפלל בציבור, ובעזרת ה' יום אחד תזכה גם לזה.

"אבל בינתיים, חלילה לך מלהפסיד מצוות תפילין וקריאת שמע. אתה קם בבוקר, מתלבש, מצחצח שיניים, שותה משהו ויוצא לעבודה? אז רגע, אל תצא עדיין. הנח את התפילין, אמור קריאת שמע, חלוץ את התפילין ולך לשלום. אם מאוחר לך, אינך מוכרח לגלגל את הרצועות ולהחזיר את התפילין לנרתיקן, את זה תעשה אחר הצהרים, כשתחזור".

"מדובר בעיכוב של לא יותר מחמש דקות", הבטחתי, "ואתה מרוויח שתי מצוות עשה חשובות!".

בתחילה היה לו קשה לקבל את הדברים, אבל לאחר שהפצרתי בו, ואף הסברתי לו כי פושעי ישראל בגופן אלו "קרקפתא דלא מנח תפילין" (ראש השנה יז ע"א), הסכים

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455
נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת והצלחת: מיכל בת אסתר הי"ו, נטע בת ג'והנה הי"ו,
רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רוחאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מאיר מאור בן חיה רבקה הי"ו
ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זוהרה ז"ל,
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,
רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל, עופר בן ציונה ז"ל,
רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, חיים בן חביבה ז"ל,
מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל,
יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעמה ז"ל ת.נצ.ב.ה.